Alle Formen MEDIUM von λύω

Präsens (auch Passiv)

Indikativ	Konjunktiv	Optativ	Imperativ	Infinitiv, Partizip
ich löse mich				*sich lösen*
λύ ο μαι	λύ ω μαι	λυ οί μην	*löse dich!*	λύ ε σθαι
λύ ῃ	λύ ῃ	λύ οι ο	λύ ου	
λύ ε ται	λύ η ται	λύ οι το	λυ έσθω	*einer, der sich löst*
λυ ό μεθα	λυ ώ μεθα	λυ οί μεθα		λυ ό μενος, λυ ο μένου
λύ ε σθε	λύ η σθε	λύ οι σθε	λύ ε σθε	λυ ο μένη, λυ ο μένης
λύ ο νται	λύ ω νται	λύ οι ντο	λυ έ σθων /σθωσαν	λυ ό μενον, λυ ο μένου

Imperfekt

Indikativ
ich löste mich
ἐ λυ ό μην
ἐ λύ ου
ἐ λύ ε το
ἐ λυ ό μεθα
ἐ λύ ε σθε
ἐ λύ ο ντο

Futur

Indikativ	Optativ	Infinitiv, Partizip
ich werde mich lösen		*sich lösen werden*
λύ σ ο μαι	λυ σ οί μην	λύ σ ε σθαι
λύ σ ῃ	λύ σ οι ο	
λύ σ ε ται	λύ σ οι το	*einer, der sich lösen wird*
λυ σ ό μεθα	λυ σ οί μεθα	λυ σ ό μενος, λυ σομένου
λύ σ ε σθε	λύ σ οι σθε	λυ σ ο μένη, λυ σομένης
λύ σ ο νται	λύ σ οι ντο	λυ σ ό μενον, λυ σομένου

Aorist I

Indikativ	Konjunktiv	Optativ	Imperativ	Infinitiv, Partizip
ich löste mich				*sich lösen / sich gelöst haben*
ἐ λυ σ ά μην	λύ σ ω μαι	λυ σ αί μην	*löse dich!*	λύ σ α σθαι
ἐ λύ σ ω	λύ σ ῃ	λύ σ αι ο	λῦ σ αι	
ἐ λύ σ α το	λύ σ η ται	λύ σ αι το	λυ σ ά σθω	*einer, der sich löst / gelöst hat*
ἐ λυ σ ά μεθα	λυ σ ώ μεθα	λυ σ αί μεθα		λυ σ ά μενος, λυ σαμένου
ἐ λύ σ α σθε	λύ σ η σθε	λύ σ αι σθε	λύ σ α σθε	λυ σ α μένη, λυ σαμένης
ἐ λύ σ α ντο	λύ σ ω νται	λύ σ αι ντο	λυ σ ά σθων / -σθωσαν	λυ σ ά μενον, λυ σαμένου

Perfekt (auch Passiv)

Indikativ	Konjunktiv	Optativ	Imperativ	Infinitiv, Partizip
ich habe m. gelöst	λελυμένος/ λελυμένη/ λελυμένον ...			*sich gelöst haben*
λέ λυ μαι	... ὦ	... εἴη-ν	*habe dich gelöst!*	λε **λύ** σθαι
λέ λυ σαι	... ᾖ-ς	... εἴη-ς	λέ λυ σο	
λέ λυ ται	... ᾖ	... εἴη	λε λύ σθω	*einer, der gelöst hat*
λε λύ μεθα	... ὦ-μεν	... εἴη-μεν /εἶ-μεν		λε λυ **μέ**νος, λε λυ μένου
λέ λυ σθε	... ᾖ-τε	... εἴη-τε /εἶ-τε	λέ λυ σθε	λε λυ μένη, λε λυ μένης
λέ λυ νται	... ὦσι(ν)	... εἴη-σαν /εἶ-εν	λε λύ σθων / -σθωσαν	λε λυ **μέ**νον, λε λυ μένου

Plusquamperf.

Indikativ
ich hatte mich gelöst
ἐ λε λύ μην
ἐ λέ λυ σο
ἐ λέ λυ το
ἐ λε λύ μεθα
ἐ λέ λυ σθε
ἐ λέ λυ ντο

Aorist II

von λείπω, λείψω, ἔλιπον, λέλοιπα // λέλειμμαι, ἐλείφθην, λειφθήσομαι - lassen

Indikativ	Konjunktiv	Optativ	Imperativ	Infinitiv, Partizip
ich hinterließ				*hinterlassen / hinterlassen haben*
ἐ λιπ ό μην	λίπ ω μαι	λιπ οί μην	*hinterlass!*	λιπ **έ** σθαι
ἐ λίπ ου	λίπ ῃ	λίπ οι ο	λιπ **οῦ**	
ἐ λίπ ε το	λίπ η ται	λίπ οι το	λιπ έ σθω	*einer, der hinterlässt / hinterlassen hat*
ἐ λιπ ό μεθα	λιπ ώ μεθα	λιπ οί μεθα		λιπ ό μενος, λιπ ο μένου
ἐ λίπ ε σθε	λίπ η σθε	λίπ οι σθε	λίπ ε σθε	λιπ ο μένη, λιπ ο μένης
ἐ λίπ ο ντο	λίπ ω νται	λίπ οι ντο	λιπ έ σθων	λιπ ό μενον, λιπ ο μένου